З білявих хмар, із шовкових запон
Дивився місяць на стерню і поле;
Низами мла стелила довгі поли
І сяяв церкви вирізний картон.

Степ розповзався без міри й перепон,
Над ним склеплялось небо білочоле,
Мотались дзвоники, і Гуляйполе
У діл спускалось, оповите в сон.

Я думав: "Степе! За твоїм порогом
Що на добридень ’ддасть моїм тривогам?
Понура пустка? Темнота гірка?

Чи буде день, і світла бистрі скалки
Заграють синім усміхом ставка
На жовтім дні западистої балки?"

1.03.1933